

1. Bijeli krov

Nebrojeno puta sanjao sam kako me snovi tjeraju uz planinu. Visoki zid nad morem i Gradom. U zoru iz nemirne postelje, na osunčane vrhove, i zazorne doce u visovima. Na plohama pokrivenim snijegom, gdje bura napinje jedra olujna neba. A na liticama nad kojima lebdim okamenjeni duhovi u okomitim padinama, priviđenja u šumarcima i šiblju u nizinama.

No kad sunce osvjetli planinu, topi kapi svitanja. Sve drugo ostavlja u tami. Zatočeno iza razdvojena svijeta nad Gradom. Ipak, nada mnom razlijeva boje. Guste da teško dišem. Kruti u snu moje strepnje smrznuta planina.

2. Uspon

Razgrćem iglice, lisnate vijence šumske zavjese. Bljesne na tren iza zidina i piramida iz mog sna i pali oči snoviđenja već obijeljela snijega. Njegove mutne i oprozirene zjenice.

Slijepi me tako san, prebirući zaleđenim očima, vodi stazicama i davno utabanim puteljcima. Kroz ponore gudure i sipine. Zavijanje vukova u vjetru i krikovi grabljivica jedini su mu putokazi ka vrhovima planine. Ma koliko me vukao vrletima, nikada se neću uspeti na Biokovo. Bijeli krov, nad mojom nemirnom posteljom.

3. Oko planine

Promatra Biokovo od kad je svega. Svijet koji jest i koji je jednom bio. Zjenicom iz utrobe Zemlje, davno uglavljene u duplji planine. Tinja žarom od tekuća zlata u ovojnici dragocjena kamena. Iskri sred rožnice ovlažene kapima kiše dojedrile sa ruba svega.

Nju rube kapci od otvrdla vapnenca. Nad njom visovi uzaludno hvatajući nedohvatljivo. Pod njom obale od usitnjena stijenja. Nasrtljivi valovi i šutljive šume. Plete ih huk osoljena vjetra, star kao glazba nastanka.

Oko planine motri žarećom zjenicom, pod kapcima od skrućena sjećanja. Steglo je sve što je vidjelo, obručem živog i neživog. I tinjajući pamti ugarcima u duplji pod visovima koje već bijeli zaleđeni zrak.

4. Modri led

Neprobojno staklo modrog leda čuva tjelašca prvih bića. Smrznuta čekaju. Ali ne tope se glečeri modrog leda.

Njihovo je prozirno zaustavljeno vrijeme. Otpornije od vremena bijelih ledenjaka.

U smrznutu plavućcu lomi se svjetlost davnih galaksija. Vidim ih, ali ne postoje. Odrazi pradavnog i okamine u staklenim ustima. Drevna je to zagonetka. Gdje se lomi svjetlost u modrom ledu, tamo je balzamiran život. Ne hlapi u ustakljenu svodu.

5. Stručak kovilja

Sklapaju se oči u paperju kovilja. Ni dan, ni noć. Sred oblaka od bijela krzna i tankih niti. U njima niču podivljali cvijetnjaci u procijepima planinska kamena. Brane se oštricama i bodljama, nazubljenim runolistom u kojem se osušilo sunce.

Stručak za stručkom povija se na vjetru. Lomi se i mrvl. No traje duže od živa cvijeća. Ni živ, ni neživ. U suhim opnama sklopčalo se sjeme. Klije zarobljeno u mojim vazama od napukla porculana i mutna rimskog stakla. Miriše na smilje, mentu i kadulju.

6. Snježni bušido

Rano su procvjetali planinski bajami. Bijeli i crveni. Pa ih je pokrio nenadani snijeg. Prigušio je vjetar s visova i dolaca, rani cvrkut i zavijanje iznenađena vuka. U nanosima je lakše dohvatio proljetno lane divokoze. U potpunoj tišini.

A otežale mokre pahulje položile su bijelo na obojane latice planine. Spokoj u otpalu cvijeću bajama. Snježni bušido.